

[Finansministeren.]

tilladelse til avanceforhøjelse, såfremt denne ikke er begrundet i de pålagte afgifter. I overensstemmelse hermed har prismyndighederne givet dispensation fra avancestoppet i alle tilfælde, hvor der under henvisning til stigende omkostninger har været fremsat ønske herom.

Det ærede medlem hr. Foged var inde på det spørgsmål, som i den senere tid gentagne gange er blevet diskuteret her i tinget, nemlig statens udlån af Marshallpenge til landbruget. Der har været fremsat en række klager over, at Marshalllån ikke kan gå med over, når ejendomme overdrages, og at det er vanskeligt at få staten til ved omprioritering af landejendomme at rykke for andre lån. Jeg har i et samråd med udvalget vedrørende statshusmandsloven givet udtryk for — og vil gerne gentage det her — at vi kan ikke administrere anderledes, således som loven er formuleret, men at den højtærede landbrugsminister ved begyndelsen af det nye år agter at fremsætte ændringsforslag til den pågældende lov; jeg vil samarbejde med den højtærede landbrugsminister i så henseende, idet det jo er finansministeriet, der administrerer disse lån, medens loven iøvrigt sorterer under landbrugsministeren.

Det ærede medlem hr. Aksel Møller har forleden søgt at belyse nærmere, hvorledes den konservative tanke om at bremse pris- og lønøgningen gennem skattelettelse skulle praktiseres. Lad mig straks sige, at der ikke er nogen uenighed om den del af målsætningen, der vedrører omkostningsniveauet. Spørgsmålet er imidlertid, om der er nogen rimelig udsigt til, at omkostningsniveauet kan stabiliseres gennem skattelettelse på en sådan måde, at der ikke samtidig følger enten en almindelig forbrugsudvidelse eller andre økonomiske virkninger, som ikke kan have nogen rimelighed.

Jeg skal her prøve på at gå nærmere ind på enkelthederne i de tanker, det ærede medlem hr. Aksel Møller har fremført; jeg må bede undskyldt, at dette måske vil

forekomme nogle noget langtrukket; men der er nu hvirvlet så mange tal og påstande og forskellige argumenter ind i redegørelsen for den konservative plan, at det vist er nødvendigt at tage den op til en mere systematisk gennemgang.

Et af det ærede medlems argumenter var en henvisning til forliget i foråret 1950, hvor der gennemførtes en afvikling af en betydelig del af tilskudsordningerne. Fremgangsmåden var dengang, at man på den ene side reducerede statens udgifter til tilskud — det drejede sig om tilskud til kød, flæsk, smør og tekstilvarer — på den anden side indførte børnetilskud og samtidig gennemførte forskellige andre skattelettelse. Det resultat, man dengang nåede, var en samtidig reduktion af statens indtægter og udgifter på en sådan måde, at det sammenlagt fik virkninger på pristallet. Man tilsigtede altså ikke dengang en reduktion af pristallet og dermed af lønniveauet, men noget helt andet. Jeg har derfor lidt svært ved at se, at der er megen trøst at hente ved en henvisning til 1950-forliget. Det ærede medlem hr. Aksel Møller mener imidlertid alligevel, man kunne gå den vej at foretage en begrænset forhøjelse af børnetilskuddene og samtidig en forhøjelse af lønmodtagerfradraget; der blev yderligere nævnt en nedsættelse af skatteprocenten for statsskatten, og den fælleskommunale skat kom også med. Dette ville indebære skattelettelse for meget betydelige befolkningsgrupper, og det ville utvivlsomt virke i den ønskede retning på pristallet. Jeg skal give nogle skøn — jeg forstår, det er det, det ærede medlem ønsker — over det indtægtstab for staten, der her ville komme på tale.

Jeg går ud fra, at man f. eks. sigter mod at reducere pristallet med 6 points, svarende til 1 dyrtidstillæg. Det vil sige ca. 200 kr. i pristalsbudgettet. Det ærede medlem har jo nu iøvrigt klart tilkendegivet, at han ikke stiller imod en fuldstændig afbalancering af stigningen i leveomkostningerne; han anerkender, at det vil blive uoverkommeligt for statskassen. Det er værd at notere, at mål-